

ת"פ 1147/12/20 - מדינת ישראל נגד רמי מושנוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 1147-12-20 מדינת ישראל נ' מושנוב(עציר)

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא דיאנה סלע
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רמי מושנוב (עציר)

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו והורשע על פי הודייתו בעבירות דלהלן: סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה - לפי סעיף 332(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), וידיוי אבן לעבר כלי תחבורה - לפי סעיף 332א(ב) לחוק העונשין. 77.

עובדות כתב האישום:

א. כביש 2 (להלן: כביש החוף) הוא עורק תחבורה ראשי, בינעירוני, בעל שני מסלולי נסיעה לצפון ולדרום המופרדים על ידי אי תנועה בנוי, ובכל מסלול קיימים שני נתיבי נסיעה.

ביום 17/11/20 בשעה 9:40 לערך, הגיע הנאשם לכביש החוף, בסמוך לכפר ג'אסר אל זרקא, והניח אבנים במרכז כביש החוף במסלול הנסיעה לכיוון צפון (להלן: נתיב התחבורה), באופן שגרם לכלי רכב לסטות ממסלול נסיעתם כדי לחמוק מהאבנים. זאת עשה הנאשם בכוונה לפגוע בנוסע נתיב תחבורה או כלי תחבורה או לסכן את בטיחותו.

בהמשך לכך, נעמד הנאשם סמוך לגדר הפרדה, בצדו המזרחי של נתיב התחבורה, והחל משעה 9:41 לערך ועד שעה 9:51 לערך יידה הנאשם אבנים לעבר כלי רכב שונים שנסעו בנתיב התחבורה, באופן שבו גרם לחלק מהם לסטות מנתיב נסיעתם כדי לחמוק מפגיעת האבנים. זאת עשה הנאשם באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותם של הנוסעים בכלי הרכב ובמטרה לפגוע בהם או במי שנמצא בקרבתם.

האבנים שזרק הנאשם לעבר כלי הרכב שחלפו בנתיב הנסיעה פגעו בשניים מהם: רכב מסוג סוזוקי בלנו, מ"ר 750-15-901, ורכב מסוג קאדילק, מ"ר 35-723-75; כתוצאה מפגיעת האבנים נגרמו נזקים לשני הרכבים.

ב. במעשיו המתוארים לעיל הניח הנאשם דבר על נתיב התחבורה בכוונה לפגוע בנוסעים בנתיב תחבורה או בכלי תחבורה או לסכן את בטיחותם; כן יידה אבנים לעבר כלי תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותם של הנוסעים בכלי התחבורה או את מי שנמצא בקרבתם, במטרה לפגוע בנוסעים או במי שנמצא בקרבה כאמור.

2. הסדר הטיעון

עמוד 1

בישיבת יום 13/4/21, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון כדלהלן:

הנאשם יודה בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו, וירשע בעבירות המיוחסות לו.

הצדדים הגיע להסכמה גם לעניין העונש המבוקש בעניינו של הנאשם, וביקשו לגזור עליו מאסר בפועל של 18 חודשים, מאסר מותנה וחתימה על התחייבות כספית.

3. ראיות לעונש:

לנאשם הרשעה קודמת אחת משנת 2019 בעבירה של החזקת אגרופן וסכין, אשר בוצעה בשנת 2013 (ת/1).

טיעוני הצדדים

4. טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה עתר לכבד את ההסדר, ולהשית על הנאשם 18 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו מיום 17/11/20 עד היום, וכן מאסר על תנאי והתחייבות.

א. ב"כ המאשימה הדגיש את חומרת העבירות שביצע הנאשם, כמפורט בעובדות כתב האישום שבהן הורשע, ועל הצורך בהטלת עונשים מחמירים על מבצעייהן של עבירות אלה. עם זאת ציין כי המאשימה בדעה שההסדר אליו הגיעו הצדדים מאזן באופן ראוי בין חומרת המעשים ובין מדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות; זאת, שעה שלשיטתו, עיון בפסיקה בנסיבות דומות מלמד על מנעד ענישה רחב, המתחיל במספר חודשי מאסר בפועל ועד 40 חודשי מאסר בפועל.

ב. בהתייחסו לרישום הפלילי של הנאשם, ציין כי העבירה בה הורשע בוצעה בשנת 2013, כשש שנים ומעלה לפני הרשעתו, כי מדובר בעבירה שאינה דומה לעבירות בהן הורשע הנאשם במסגרת כתב האישום הנוכחי, ושמכך, אין מדובר בעבר פלילי מכביד.

ג. הוא ציין כי מעשי הנאשם אינם מלמדים על תכנון מוקדם, או על רקע אידיאולוגי העומד בבסיס המעשים; יש לזקוף לזכותו שיתוף פעולה עם חוקריו מן השלב הראשון, לרבות הודאה במעשים ולקיחת אחריות, כפי שנהג גם בבית המשפט. הנאשם לקח אחריות, חסך זימון עדים וזמן שיפוטי יקר.

אשר לנזק שנגרם לרכבים המצוינים בכתב האישום, ציין כי מדובר בנזק מזערי באופן יחסי.

ד. לתמיכה בטיעונו הפנה ב"כ המאשימה למספר פסקי דין; ע"פ 2432/15 **חליל עיסא נ' מדינת ישראל** (2/7/15), מפי כב' הש' חיות, שם הוטלו על הנאשם 16 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, וערעורו על חומרת העונש נדחה (להלן: עניין חליל עיסא); ת"פ 48484-07-15 **מדינת ישראל נגד נתן גלהר** (20/4/17),

מפי כב' הש' כרמל, שם הוטלו על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, בגין הרשעתו בעבירה של ידוי אבן לעבר כלי תחבורה; ת"פ 18225-05-19 **מדינת ישראל נ' דנלהו דוד נגוסה** (13/11/19), מפי כב' הש' תמר בר אשר, שם הוטלו על הנאשם 25 חודשי מאסר בגין עבירות דומות, ולאחר הפעלת מאסרים מותנים בשני תיקים, חלקם במצטבר - 30 חודשי מאסר ועונשים נלווים (להלן: ענין נגוסה).

ה. לסיכום טען, כי בהתחשב בנסיבות הענין והפסיקה הנוהגת בעבירות דומות, מדובר בהסדר ראוי וסביר, והמאשימה מבקשת לכבדו.

משנדרש ב"כ המאשימה להודיע עמדתם של נפגעי העבירה, פנה אליהם והודיע כי מר אביסרור מסכים להסדר הטיעון כלשונו, ואילו מר אילון דאידזה מסכים להסדר הטיעון, אך מבקש לקבל פיצוי בגין נזקיו.

טיעוני ההגנה

5.

הסנגור הצטרף לדבריו של ב"כ המאשימה, עתר לכבד את הסדר הטיעון ולהשית על הנאשם את העונשים המוסכמים.

א. לשיטת ההגנה, ההסדר סביר, מאוזן וראוי בנסיבות הענין, ונשקלו בו כלל השיקולים הרלוונטיים.

ב. הסנגור הדגיש כי מדובר בתיק סוציאלי במהותו ולא תיק של עבריינות אידיאולוגית ו/או פלילית. הנאשם היה במצב רגשי מעורער בעקבות בעיות שונות, שמהם סבל באותה תקופה, ולכן פעל כפי שפעל, בדרך נמהרת וללא מחשבה, ועל כך הוא נותן את הדין היום.

הנאשם חיכה לשוטרים עד שהגיעו לזירה וביקש להיעצר, בזו הלשון. הוא התחנן למעשה בפני השוטרים שיעצרו אותו, באומרו "אני מבקש להיעצר, אין לי חיים בחוץ, אני רוצה להיות בכלא".

ג. הסנגור ביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, רווק בן 37, ללא ילדים, וחי שנים רבות מחוץ לכפר ג'אסר אל זרקא (להלן: הכפר), תחילה באזור תל אביב, ואחר כך באזור אילת. הוא עבד בכל מיני עבודות, ובעיקר כטבח במסעדות. בתקופה האחרונה לפני מעצרו, עקב משבר הקורונה חזר לכפר, שבו גרה אמו, אך המקום לא הסביר לו פנים. הוא הכיר את העיר הגדולה והמנטליות של העיר הגדולה, החיים בכפר הם שונים לחלוטין וגם אנשי הכפר פחות קיבלו אותו. משם החלו הבעיות שבסופו של דבר הובילו את הנאשם עד ייאוש.

ד. הסנגור טען כי מדובר באירוע אחד, וכי מתחם העונש ההולם סוג זה של עבירות בנסיבותיו של הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר. לתמיכה בטיעוניו הפנה לת"פ 30789-02-16 **מדינת ישראל נגד קופילקוב** (11/12/16), מפי כב' הש' ליפשיץ, שם דובר באדם שהורשע בשני מקרים של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הנחת אבנים על הכביש וזריקת אבנים על רכבים ובשלש עבירות של חבלה במזיד ברכב. כב' השופט

ליפשיץ קבע מתחם עונש הולם לכל אחת מהעבירות, הנע בין 4-12 חודשי מאסר, והשית על הנאשם - שעבר הליך טיפולי - 8 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. לטענתו, גם בתיק זה ניתן היה לקבוע מתחם נמוך יותר, אך הצדדים לקחו בחשבון את סוג העבירות בהן הורשע הנאשם.

הסנגור ביקש להימנע מהשתת פיצוי לנפגעי העבירה, נוכח מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם.

ה. בנסיבות אלה עתר כי בית המשפט יאמץ את הסדר הטיעון, ויגזור את דינו של הנאשם כפי שנתבקש על ידי הצדדים.

דברי הנאשם:

"אני מצטער על מה שעשיתי, לוקח אחריות ומקבל את החלטת בית המשפט.

[לשאלת בית המשפט] אני מסכים לפצות כל אחד מהאנשים שנפגעו ב-1000 ₪. אני מעוקל, כל החשבון שלי מעוקל, אין לי כסף. אבל מצבי הכלכלי קשה מאוד, כל החשבון שלי מעוקל. חזרתי לג'סר כי האישה עזבה ולא היה לי כסף להשכיר בית ולהמשיך לחיות לבד. הקורונה התחילה והפסקתי לעבוד. יותר מ-1000 ₪ אני לא יכול לשלם. גם כשאני במעצר קיבלתי שני קנסות שאני צריך לשלם. לא זוכר בדיוק, איזשהו משהו לא יודע מאיפה זה בא לי. אני בחוסר אונים ואין לי מאיפה לשלם, שולחים לי קנסות. הם ציינו שם שהם יתבעו אותי. אני רוצה לצאת לחיים שלי. אימא שלי חולה, אין לי אבא מגיל 7, בגלל זה גם חזרתי לג'סר, גם האישה חזרה והכל ביחד וגם אני אצלה. כל השנים שהייתי בתל אביב ובאילת היא קיבלה קיצבה, אבל היא לא יכולה לקום. יש לה בעיה ברגליים, סכרת. היא גם קצת כעסה על אבא והכל ביחד. אני מחפה על מה שעשיתי שלא הייתי עם אבא כל השנים ואני פה עכשיו לעזור לה בחוסר אונים. היא לא יכולה לדאוג לי בקנטינות וכל הדברים האלה".

דין

6. כידוע, העיקרון המנחה בגזירת הדין הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם העומד לדין, לבין סוג העונש שיוטל עליו ומידתו. השיקולים לבחינת מתחם העונש ההולם מבוססים על הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוען ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה, וכן נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירות.

בבואו לגזור את הדין על בית המשפט לאזן בין האינטרס הציבורי - ובמסגרתו שיקולי גמול (הלימה), הרתעה ומניעה, נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן, השלכותיהן על קורבן העבירה והציבור בכלל - לבין שיקולים הנוגעים לנאשם העומד בפניו, נסיבותיו האישיות, גילו, עברו הפלילי, עמדתו לגבי העבירה שבוצע, שיקולי שיקום ועוד.

7. חומרת העבירות והערכים החברתיים

א. אין צורך להכביר מילים על אודות חומרת מעשיו של הנאשם, אשר בבוקרו של יום הניח אבנים במסלול

נסיעה מרכז כביש החוף, באופן שגרם לכלי רכב לסטות ממסלול נסיעתם כדי לחמוק מהאבנים. בהמשך, נעמד סמוך לגדר הפרדה, ובמשך 10 דקות לערך יידה אבנים לעבר כלי רכב שונים שנסעו בנתיב התחבורה, באופן שבו גרם לחלק מהם לסטות מנתיב נסיעתם כדי לחמוק מפגיעת האבנים.

הנאשם עשה זאת בכוונה לפגוע בנוסעים בנתיב תחבורה או בכלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, ובאופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותם של הנוסעים בכלי הרכב ובמטרה לפגוע בהם או במי שנמצא בקרבתם. האבנים שזרק הנאשם אכן פגעו בשני רכבים, וגרמו להם נזקים.

אשר למשמעות, ההשלכות והחומרה של העבירות שבהן הורשע הנאשם - סיכון חיי אדם

בנתיב תחבורה ויידוי אבנים, ראו דבריה של כב' הש' חיות בע"פ 2432/15 **חליל עיסא נ' מדינת ישראל** (2/7/15), כדלהלן:

"בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה הרבה הטמונה ביידוי אבנים לעבר מכוניות נוסעות ועל כך שמדובר בתופעה עבריינית מסוכנת אשר ככלל מחייבת הטלת עונשי מאסר ממשיים (ראו, למשל, ע"פ 5371/14 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקאות 8-9 (16.9.2014) (להלן: עניין פלוני); וע"פ 1777/11 פלוני נ' מדינת ישראל (2.6.2011)). לטענת המערער בית המשפט קמא לא התייחס בגזר דינו לעובדה שמעשיו לא גרמו נזק, ואולם כבר נפסק כי בשל פוטנציאל הנזק הטמון ביידוי אבנים לעבר מכוניות נוסעות העובדה שלא נגרם נזק בפועל, אף שהיא נושאת משקל בגזירת הדין, אינה גורעת מחומרת המעשה עצמו וכפי שציין בית משפט זה בעניין פלוני: "השלכת אבנים עלולה לגרום לתוצאות הרוות אסון. היא עלולה להביא לתאונה שסופה מר" (שם, בפסקה 8; עוד ראו, ע"פ 255/88 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(2) 575, 576-577 (1988))."

ב. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהעבירות שביצע הנאשם הם ערך החיים ושלמות הגוף והנפש, שלומם וביטחונם של עוברי הדרך וכן השמירה על רכושם של עוברי הדרך; סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה מהווה בין השאר עבירת אלימות, והנזקים בגין ביצועו עלולים להיות קטלניים ורבי היקף.

"יידוי או ירי של אבן או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה (סעיף 332א בחוק העונשין): בדומה לעבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה (סעיף 332 בחוק), גם העבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה (סעיף 332א בחוק), על שתי חלופותיה, נועדה להגן על הערך שלמות גופם ונפשם של הנוסעים בנתיב תחבורה, על הבטחת תנועה בטוחה בדרך ועל שלמות רכושם (כלי הרכב) של הנוסעים (השוו לאמור בעניין הערך המוגן בעבירה לפי סעיף 332 בע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל (29.6.2005), כבוד הנשיא א' ברק, פסקה 11 (להלן - עניין אלקורעאן)).

העבירה לפי סעיף 332א(א) בחוק, שבה הורשע הנאשם אוסרת על יידוי אבן או חפץ "לעבר כלי תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותו של הנוסע בכלי התחבורה או את מי שנמצא בקרבת כלי התחבורה, או שיש בו כדי לפגוע בכלי התחבורה בנסיבות שיש בהן כדי לעורר פחד או בהלה". העונש שנקבע לעבירה זו הועמד על עשר שנות מאסר. חומרתה של עבירה זו פחותה מזו הקבועה בסעיף 332א(ב), שעונשה עשרים שנות מאסר, הכוללת את יסוד המטרה והכוונה "לפגוע בנוסע או במי שנמצא בקרבה כאמור" (דיון בעניין יסוד המטרה, שאינו נוגע לענייננו, ראו למשל, בעניין עמוד 5

אלקורעאן, פסקאות 11-6).

חרף השונות בין העבירה שבה הורשע הנאשם לבין העבירות לפי סעיפים 332 ו-332א(ב) בחוק וכפי שעמד על כך בית המשפט העליון לא אחת, כל ידיו אבן לעבר כלי תחבורה הוא חמור ופגיעתו בערכים האמורים, שעליהם נועדה העבירה להגן, היא קשה. זאת ללא קשר למניע ליידי האבן או לתוצאתו. **"הרימשליך האבן אינו יודע מה תהא תוצאת מעשהו, האם תפגע האבן בפח הרכב ותטיל אימה בלא נזק פיסי לאדם, למצער, או האם תיפול על הכביש ולא תגרום נזק, או שמא תחדור בעד השמשה ותקפח חיים או תפגע קשות"** (ע"פ 4080/06 פלוני נ' מדינת ישראל (10.1.2007), כבוד השופט א' רובינשטיין, פסקה ד(ד). ראו גם ע"פ 4307/06 פלוני נ' מדינת ישראל (22.01.2007), כבוד השופט א' רובינשטיין, פסקה ה(1)). (ענין **נגוסה** דלעיל; ההדגשות אינן במקור- ד.ס.).

בנסיבות המעשים שביצע הנאשם, מדובר במעשים המסכנים את הנוסעים בדרך באופן ממשי, ולכן פגיעתם בערכים שעליהם נועדו העבירות שבהן הורשע להגן היא בעוצמה גבוהה.

8. נוכח הודעת הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון ולהסכמה ביחס לעונש הקונקרטי שיושת על הנאשם, איני רואה צורך לקבוע מתחם עונש הולם, וזאת בשים לב לדיון ולגישות השונות כפי שהובעו בעניין זה בע"פ 8109/15 **אביטן נ' מדינת ישראל** (9/6/16), מפי כב' הש' זילברטל; וכן בע"פ 2454/18 **שיינברג נ' מדינת ישראל** (6/12/18), מפי כב' הש' פוגלמן.

על אף האמור, ראיתי לנכון להידרש למדיניות הענישה, הנהוגה בהקשר לעבירות בהן הורשע הנאשם (ראו והשוו ע"פ 411/09 **גדיר נ' מדינת ישראל** (21/4/09), מפי כב' הש' לוי; עיון בפסיקה הרלוונטית מלמד על טווח ענישה רחב למדי, הנבחן בהתאם לנסיבותיו הספציפיות של כל מקרה ומקרה, כאשר עונשו של מבצע העבירה נבחן בהתאם למאפייני האירוע, רמת מעורבותו, המניע למעשיו, הנזקים שנגרמו לנפגעי העבירה, אם בכלל, ועוד.

הנאשם הנדון דידן הורשע בביצוען של שתי עבירות, אך אין חולק כי הן בוצעו במסגרתו של אירוע אחד.

לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ב"כ המאשימה ציין כי מדובר במעשה ספונטני, שהנאשם לא תכנן אותו מראש, והסנגור הדגיש כי אין מדובר במעשים שבוצעו על רקע אידיאולוגי או פלילי. הסנגור הרחיב ופירט את המשבר האישי שאליו נקלע הנאשם, אשר הביאו למעשים של ייאוש, שבסופם המתין להגעת השוטרים, ומשהגיעו ביקש מהם לעצרו ולקחתו לבית הכלא. בהעדר התנגדות מטעם ב"כ המאשימה לטיעונים אלה של ההגנה, אני רואה לקבלם כמשקפים את נסיבות ביצוע העבירה.

יחד עם זאת, לא ניתן שלא להדגיש את הסיכון הרב שגרם הנאשם לעוברי הדרך שעה שגרם להם לסטות מנתיב נסיעתם ויידה אבנים לעברם. למרבה מזלם של נפגעי העבירה ושל הנאשם לא נגרם נזק גוף לעוברי הדרך, וגם

נזקי הרכוש היו מזעריים, כטיעוני המאשימה.

9. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

במקביל, יש לזכור כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית ובבואו של בית המשפט לקבוע את העונש הראוי לנאשם עליו להתחשב גם בשיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, עברו, לקיחת האחריות על ידו, חרטתו, שיתוף הפעולה שלו עם גורמי אכיפת החוק, מאמציו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי הנזק שנגרם בגינה, השפעת הענישה עליו ועל משפחתו, סיכויי שיקומו, ועוד.

א. לקולה אני רואה להתחשב בהודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום כפשוטם, הן בחקירה והן בבית המשפט, בטרם החלה ישיבת ההוכחות הראשונה. עוד יזקפו לזכותו של הנאשם האחריות שנטל למעשיו והחרטה שהביעו בגינם. מדברי הצדדים עולה כי העבירות החמורות בוצעו באופן ספונטני על רקע סערת רגשות ותסכול אישי של הנאשם, וכי הוא אכן התחרט על מעשיו.

ב. נסיבותיו האישיות של הנאשם פורטו בטיעוני ההגנה ומפי הנאשם עצמו.

הנאשם, רווק בן 37, ללא ילדים, גדל במשפחה קשת יום, ומאז היותו כבן 7 נותרה אמו חד הורית, והנאשם השתתף בנטל הפרנסה של המשפחה; הנאשם התגורר שנים רבות מחוץ לכפר, אם בתל אביב ואם באילת, ועבד כטבח לפרנסתו ולפרנסת אמו חסרת האונים, הסובלת מבעיות בריאות. בתקופת הקורונה נותר ללא עבודה, נפרד מחברתו, ובהעדר יכולת לשכור דירה חזר לבית אמו. הנאשם תיאר כיצד נותר במצב כלכלי כה קשה, שאין מי שיסייע בידו אפילו "בקנטינות".

עברו של הנאשם אינו מכביד, משיש לחובתו הרשעה אחת משנת 2019, בגין עבירה של החזקת סכין או אגרופן, אותה שביצע בשנת 2013, ואין לחובתו תיקי תלויים ועומדים.

ג. מעבר לנתונים שנמסרו במסגרת הטיעון לעונש, נתתי דעתי לכך שהנאשם עצור מיום ביצוע העבירה - 17/11/20 ועד היום, ולעובדה הידועה לכול כי תנאיו של מעצר קשים הם מתנאי מאסר.

הסדר הטיעון

10. הצדדים התייחסו לשיקולים שעמדו בבסיסו של הסדר הטיעון, הכולל הסכמה עונשית, כמפורט לעיל.

א. ככלל מצווה בית המשפט לכבד הסדרי טיעון, למעט באותם מקרים בהם נפל בהסדר פגם משמעותי. התשתית הנורמטיבית לעניין הסדרי טיעון נסקרה בהרחבה על ידי כב' הנשיאה ביניש בע"פ 1958/98 **פלוני נ' מ"י**, פ"ד נז(1), 577, ונפסק כי הכלל הוא שבית המשפט יכבד הסדרי טיעון, מנימוקים שפורטו וחשיבותם; עם זאת, מחובתו של בית המשפט לבחון אם הסדר הטיעון המסוים שהונח בפניו מאזן כהלכה בין טובת ההנאה שמעניק ההסדר לנאשם לבין האינטרס הציבורי "כפי שהוא בא לידי ביטוי בעונש שבית המשפט גוזר", והוא אינו כבול להסכמות הצדדים בהסדר הטיעון לעניין העונש (ראו גם ע"פ 1717/06 **אבו זינה נ' מ"י** (12/11/07), מפי כב' הש' רובינשטיין, ע"פ 3068/10 **פלונית נ' מ"י** (1/11/10), מפי כב' הש' דנציגר; ע"פ 1421/10 **פלוני נ' מ"י** (18/7/12), מפי כב' הש' ארבל; ע"פ 2021/17 **מצגר הנ"ל**, מפי כב' הש' פוגלמן והאסמכתאות שם; ע"פ 921/17 **אבו זעילה נגד מ"י** (28/5/17), מפי כב' הש' דנציגר).

בסופו של יום, ההלכה היא כי רק במקרים חריגים יסטה בית המשפט מהסדר טיעון, אם שוכנע כי בשיקולי התביעה נפל פגם משמעותי, ואין די בכך שהענישה שונה מהענישה הראויה לפי השקפתו של בית המשפט כדי

לקיים תנאי זה. (ע"פ 9600/04 **משראקי נ' מ"י** (2/3/05), מפי כב' הש' חיות; כן ראו גם ע"פ 5982/08 **יותם כהן נ' מ"י** (22/4/09), מפי כב' הש' (כתוארה אז) נאור). יפים לעניין זה דבריה של כב' הש' וילנר בע"פ 2859/18 **ח'ארוף נגד מ"י** (11/11/18), כדלהלן:

"רבות נכתב על אודות החשיבות הרבה של מוסד הסדרי הטיעון. חשיבות זו נובעת הן מטעמי יעילות דינית וחסכון בעלויות ניהול המשפט - זאת נוכח העומס הכבד המוטל על כתפיה של מערכת המשפט הישראלית; הן משיקולי שמירה על האינטרס של נפגעי העבירה; והן בשל תפקידם הראוי של הסדרי טיעון בהגברת האכיפה נגד עבריינים בחברה ובהגדלת שיעורי ההרשעה (ראו, למשל: ע"פ 3068/10 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (1.11.2010); ע"פ 1421/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (18.7.2012); ע"פ 2021/17 מצגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 והאסמכתאות שם (30.04.2017)). אמנם בית המשפט אינו כבול להסכמות הצדדים בהסדרי הטיעון (ראו: בג"ץ 3036/10 נגר נ' פרקליטות המדינה (מחוז תל אביב), [פורסם בנבו] פסקה 32 (17.8.2006); ע"פ 2274/12 אבו מאדי נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (27.2.2013)), ואולם, נקבע לא אחת כי סטייה מהסדרים אלה תיעשה לעתים נדירות בלבד, כאשר העונש המוצע חורג במידה משמעותית מטווח הענישה הסביר בנסיבות העניין (ראו: ע"פ 5504/12 מסרי נ' מדינת ישראל (7.2.2013)). ראו גם: ע"פ 7757/11 פלוני נ' מדינת ישראל (13.2.2013); ע"פ 5845/14 אסט נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (20.4.2016); עניין מצגר, שם).

ב. לאחר שמיעת טיעוניהם של הצדדים ביחס לשיקולים שהנחו אותם להגיע להסדר דנא, האיזונים שערכו בין השיקולים הנדרשים, חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, נסיבותיהן ותוצאותיהן, הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, ומדיניות הענישה הראויה בעבירות כגון דא מחד גיסא, מול הודייתו של הנאשם, האחריות שנטל על מעשיו, החרטה שהביע והסתמכותו על הסדר הטיעון, תוך מחילה על זכותו לטעון לחפותו ולדרוש מהתביעה כי תוכח אשמתו מעבר לכל ספק סביר מאידך גיסא; בהתחשב בכל אלה ובנסיבותיו האישיות של הנאשם כמפורט לעיל, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא, מצאתי כי על אף שמדובר בעונש מקל יחסית, אין מדובר באחד מאותם מקרים חריגים שבהם יהא ראוי לסטות מההסכמה אליה הגיעו הצדדים לעניין עונשי המאסר שיושטו על הנאשם, לצד מאסר מותנה והשתת פיצויים לנפגעי העבירה. חזקה על התביעה כי שקלה היטב את שיקוליה בהגיעה להסדר המתואר לעיל, ואני רואה לכבדו.

סוף דבר

11. נוכח כל המקובץ לעיל אני רואה להשית על הנאשם עונשים כדלקמן:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה מיום 17/11/20 עד היום.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, שהנאשם לא יישא בהם זולת אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא יעבור בתוך שנתיים עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

12. אני מחייבת את הנאשם לפצות את מר אילון דאידזדה (להלן: הנפגע) בסכום של 1,500 ₪.

עמוד 8

נוכח מאסרו של הנאשם ומצבו הכלכלי, אני מורה כי הנאשם ישלם את הפיצוי ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1/5/22 ובכל אחד לחודש שלאחריו.

אם לא ישולם סכום כלשהו במועדו יעמוד הסכום כולו לפירעון מיידי, ויתרתו תישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט ויועבר לנפגע לפי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה עד ליום 2/6/22.

למותר לציין כי אין בפיצוי שהושת כדי לשקף את מלוא נזקו של נפגע העבירה, והוא נועד כפיצוי ראשוני בלבד.

13. מבלי לפגוע בנהלי שב"ס, ככל שהנאשם יחפוץ להשתתף בהליך שיקומי בשב"ס, מומלץ כי שב"ס ישקול זאת בכובד ראש.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום

ניתן היום, י"ג אייר תשפ"א, 25 אפריל 2021.